

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Павликени, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАВЛИКЕНИ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катина Минева

при участието на секретаря **МАРГАРИТА Й. ГУНЧЕВА** като разгледа докладваното от Катина Минева Административно наказателно дело № 20234140200173 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от К. Ф. С., с ЛНЧ *** срещу наказателно постановление № *** от ***г. издадено от началник РУ към ОДМВР В. Т., РУ П., с което жалбоподателят е санкциониран както следва: 1.) на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г. / са му наложени кумулативно административни наказания "глоба" в размер на 200, 00 лева /двеста лева/ и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца /шест месеца/ за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП; 2.) на основание чл. 185 ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 20,00 лева /двадесет лева/ за нарушение на чл. 147, ал. 1 ЗДвП.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за некоректно приложение на материалния закон, посочени са съображения, касателно неправилността и незаконосъобразността на атакуваното наказателно постановление, с изложение на аргументи в твърдените насоки, оспорва се фактическата обстановка, описана в санкционния акт, претендират се допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат Х. Д.- ВТАК, с пълномощно, представено в о.с.з., който поддържа жалбата и изложените в нея съображения. Намира, че на предходната фаза са допуснати съществени процесуални нарушения, като развива съображения, че АНО е следвало да отправи предложение за сключване на споразумение с оглед нормата на чл. 58г ЗАНН, като в разрез с това процесното наказателно постановление е

издадено преди изтичане на предвидения затова 14-дневен срок, намира на следващо място, че случаят е маловажен, обективира възражения, касателно липсата на обсъждане на тези обстоятелства от АНО. Претендират се разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да изрази становище по фактите и приложимия по делото закон. В съпроводителното писмо, с което жалбата и административната преписка са изпратени в съда началник РУ към ОДМВР В. Т., РУ П. е обективирал възражение, касателно прекомерността на претенцията за разноски на жалбоподателя.

Районен съд П., като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява ОСНОВАТЕЛНА.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № ***/** г., съставен от В. Д. С. – старши полицай при ОДМВР В. Т., РУ П. и в присъствието на свидетеля П. С. П. – очевидец, старши полицай при ОДМВР В. Т., РУ П., е констатирано, че на ** г. в ** часа в град П., ул. „****“, срещу номер****, посока на движение към кръстовище с ул. „****“ жалбоподателят управлява лек марка „****“, модел „****“, с ДК № **, собственост на Х. М. К. с ЛНЧ ** като след справка с ОД и РСОД е установено, че водачът управлява горепосоченото МПС без да е преминал годишен технически преглед към момента на извършване на проверката и след извършване на проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от дата **г., за неизпълнение на сключена задължителна за страната застраховка Гражданска отговорност.

В акта е отразено, че са нарушени разпоредбите на чл. 140, ал.1, предл.1 ЗДвП и чл. 147, ал.1 ЗДвП като след съставянето му препис от същия е връчен на С., който го е подписал без възражения.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № ** от **г. от И. Х. Т. началник РУ към ОДМВР В. Т., РУ П., с което при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, жалбоподателят К. Ф. С. е санкциониран, както следва: 1.) на основание чл. 175, ал.3, предл.1 ЗДвП са му наложени административно наказание "глоба" в размер на 200, 00 лева /двеста лева/ и административно наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца /шест месеца/ за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП; 2.) на основание чл. 185 ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 147, ал.1 ЗДвП.

Препис от същото е връчен лично на въззивника на ** г. като жалбата, инициирала производството пред настоящата инстанция е входирана с рег. № ***/** г. пред АНО, видно от отбелязването в писмо с рег. индекс № ***/** г.

Видно от застрахователна полица с № ***/***/** г. е, че за лек марка „****“, модел „****“, с ДК № **, собственост на Х. М. К. на ** г. в ** часа е сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а от справка по история за ПС с ДК № ** се установява, че регистрацията на процесното МПС е прекратена служебно на **г.

поради липса на застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, както и че на ***г. е осъществена служебна промяна на регистрацията на лекия автомобил-служебно възстановяване по чл. 143, ал.10 ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, същите обстоятелства се установяват и от приетите по делото останали служебно изискани справка от ГФ, от ОДМВР Р., сектор „ПП“. От справка с вх. № ***/***г. на ОДМВР Р., сектор „ПП“ е видно, че няма данни собственикът лек марка „****“, модел „****“, с ДК №*** Х. М. К. да е уведомен, за факта, че на *** г. в *** часа регистрацията на собственото му МПС е била служебно прекратена на основание чл. 143, ал.10 ЗДвП.

При проведения непосредствен разпит на актосъставителя В. С. и свидетеля по установяване на нарушенията- П. П. изрично потвърдиха, че С. е автор на съставения акт и че изложените в същия фактически констатации отговарят на обективната действителност, като свидетелите споделиха подробно за извършената проверка и обстоятелствата установени при нея, включително и че жалбоподателя е пътувал с други лица, като е отивал на сключи застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за МПС-то и да мине технически преглед. Сведения за същите обстоятелства съдебният състав възприе и от разказа на свидетеля Ц.П., пътувал заедно с жалбоподателя С. и присъствал на проверката, като свидетелят посочи, че след като е ремонтирал МПС-то С. е пожелал да заплати застраховка и да мине технически преглед, поради което на *** г. са пътували заедно в град П., когато са спрени за проверка от полицейските служители С. и П., от които свидетелят и жалбоподателя разбрали, че автомобилът е с прекратена регистрация, въпреки, че бил с поставени регистрационни табели на съответните места.

При съвкупната преценка и интерпретация на приобщените по делото гласни и писмени доказателства и писмени доказателствени средства, детерминирани в АУАН и НП фактически обстоятелства - превозното средство, посоката му на движение, времето и мястото на извършената проверка от служителите на МВР и самоличността на водача бяха установени по безспорен и несъмнен начин. Изяснява се от постъпилите по делото писма от началника на ОДМВР Р., сектор „ПП“, че процесният лек автомобил марка „****“, модел „****“, с ДК № *** е собственост на лицето Х. М. К. и е със служебно прекратена по електронен път регистрация на *** г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради неизпълнено от собственика правно задължение да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите".

На етапа на съдебното следствие не са събрани доказателства собственикът Х. М. К. да е бил уведомен съгласно чл. 574, ал. 10 КЗ от Гаранционен фонд /ГФ/ и да му е указано в 14-дневен срок да представи доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". Липсват фактически данни и затова правоохранителните органи да са уведомили посоченото лице, съгласно изискванията на чл. 143, ал. 10, изр. 1 ЗДвП, за служебно прекратената регистрация на автомобила от *** г., като видно от справка от ГФ това е сторено за последващо прекратяване регистрацията на същото МПС на същото основание, а именно на *** г, с уведомление с № ***/*** г., изпратено на *** г.

Въз основа на приетата по делото доказателствена съвкупност по еднопосочен начин са доказани фактът на твърдените административни нарушения, времето, мястото, механизмът и авторство, поради което не са налага детайлното обсъждане на доказателствата по делото.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото въз основа на него НП съставени от длъжностни лице в пределите на тяхната компетентност и в предвидените от ЗАНН преклузивни срокове, но въпреки това същите не могат да доведат до законосъобразното възникване, респективно ангажиране на административнонаказателната отговорност на въззивника, поради допуснати нарушения, довели до накърняване правото му на защита.

От прочита на санкционния акт е видно, че с изискуемата се от закона конкретика е посочено времето, мястото, механизма на твърдените нарушения и обстоятелствата, при които са намерили проявление в обективната действителност, за първото нарушение, а с това правото на защита на привлеченото към отговорност лице е гарантирано в пълна степен. Наказващият орган е изложил факти за служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, като в случая не е било необходимо да се фиксират датата и причините за същата, доколкото достоверността на процесните обстоятелства, които поначало не са част от състава на възведеното "административно обвинение", следва да бъде установена именно в рамките на настоящото производство.

Предвид изложеното, НП е съставено без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната му на формално основание, за нарушението по чл. 140, ал.1 ЗДвП.

Административнонаказателната отговорност на въззивника С. е ангажирана на основание чл. 175, ал. 3 ЗДвП, като са му наложени кумулативно административни наказания "глоба" в размер на 200, 00 лева /двеста лева/ и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца /шест месеца/ за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

По делото е доказано по категоричен и безспорен начин, че от обективна страна на *** г. в *** часа в град П., ул. „***“, срещу номер ***, посока на движение към кръстовище с ул. „***“ жалбоподателят управлява лек марка „***“, модел „***“, с ДК № ***, собственост на Х. М. К. с ЛНЧ ***, като при извършената проверка от органите на МВР е установено, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Така очертаната деятелност правилно е квалифицирана като административно нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, където е ситуирано правно задължение за водачите да управляват по пътищата, отворени за обществено ползване, само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Управляването от жалбоподателя МПС е със служебно прекратена по електронен път регистрация на *** г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради неизпълнено от собственика правно задължение да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", в който смисъл са и изискванията на чл. 18, т. 2 във вр. с чл. 18б, ал. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и

спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /обн. в ДВ бр. 31 от 14.04.2000 г., в сила от същата дата, приета от министъра на вътрешните работи/.

Независимо от констатацията за пълна обективна съставомерност, настоящият съдебен състав намира, че в процесния случай не е налице корелативно необходимата субективна страна на вмененото нарушение, в каквато насока възраженията на адвокат Д. на етапа на съдебните прения са напълно резонни. От инкорпорирания по делото доказателствен материал се изяснява, че управляваният лек автомобил е собственост на различно физическо лице и че органите на ОДМВР Р., сектор „Пътна полиция“, са разпоредили служебна дерегистрация по електронен път на *** г., поради неизпълненото от собственика Х. М. К. правно задължение да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". По делото не са събрани доказателства жалбоподателя С. да е съзнавал факта, че е водач на МПС с прекратена регистрация още повече, че за същата не е бил уведомен и самият собственик от ГФ съгласно чл. 574, ал. 10 КЗ, съответно от МВР, съобразно изискванията на чл. 143, ал. 10, изр. 1 ЗДвП.

Липсата на представи относно посоченото фактическо обстоятелство мотивира извод за отсъствието в съзнанието на въззивника С. на знание за неговото реално съществуване- в този смисъл Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС по тълк. д. № 3/2022 г., Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, докладвано от съдиите Павлина Найденова и Петя Колева- „*Уведомяването на собственика на моторно превозно средство за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а е последващо, но има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, защото законът е възложил на административния орган задължението да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство. Прекратяването на регистрацията не настъпва по силата на закона при непредставяне на доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а се извършва след автоматизирано уведомление от Гаранционния фонд по чл. 24 от Наредба № 54 от 30.12.2016 г. за регистрите на Гаранционния фонд за обмена и защитата на информацията и за издаването и отчитането на задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и 2 от Кодекса за застраховането. Собственикът на моторно превозно средство обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на моторното превозно средство. Знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Обратното би довело до отговорност въз основа на предположение за знание.*“ Налице е фактическа грешка по смисъла на чл. 14, ал. 1 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН, която изключва умисъла, тъй като познанието на всички факти от конкретната действителност, визирани в състава на дадено административно нарушение е абсолютно необходимо условие за предвиждане на общественотоопасните последици или за осъзнаване на общественотоопасния характер на деянието, а противното препятства възможността за формиране на интелектуалния момент на вината в съзнанието на дееца, какъвто е именно и процесният случай. Фактическата грешка изключва и непредпазливостта, доколкото самото незнание на обсъденото фактическо обстоятелство не се дължи на проявена непредпазливост от жалбоподателя, имайки предвид, че превозното средство е разполагало със

свидетелство за регистрация и е било с поставени регистрационни табели, както и че за водачите не съществува правно задължение да извършват справки в съответната структура на МВР относно евентуалната му служебна deregистрация.

Българската правна система не позволява обективното вменяване на отговорност, тъй като съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е само онова общественонеопасно деяние, физическата страна на което се изразява в действие или бездействие, обявено е за противоправно и наказуемо от нормотвореца и е извършено виновно. Прекратяването на регистрацията не е сигурна и неизбежна, а потенциална възможност, предпоставена от изричното уведомяване на полицейските органи от страна на ГФ за липсата на сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". Управлението на МПС от лице, което не е собственик, без наличието на процесната застраховка представлява административно нарушение по чл. 638, ал. 3 КЗ, но само по себе си това противоправно действие не е достатъчно за възникване на отговорност и по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, отчитайки предвидения от законодателя сложен фактически състав, включващ надлежното уведомяване на собственика за прекратената регистрация от органите на МВР и последващото узнаване на този релевантен факт от водача-несобственик. Ето защо, този съдебен състав намира, че в процесния случай отсъства изискуемата субективна страна на вмененото административно нарушение, ведно с нейните интелектуални и волеви параметри.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на това административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на жалбоподателя е ангажирана при некоректно приложение на материалния закон.

Както вече беше посочено, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал.5, чл. 57 и чл. 58, ал.1 ЗАНН, касателно вмененото нарушение по чл. 140, ал.1 ЗДвП. На различна плоскост обаче следва да се разгледа нарушението по чл. 147, ал.1 ЗДвП, имайки предвид, че както актосъставителят, така и наказващият орган не са отразили при словесното описание на обвинението датата, на която превозното средство е следвало да премине ГТП, с което са лишили жалбоподателя от правото му да узнае всички фактически обстоятелства, относими към претендираната спрямо него отговорност. Констатираният процесуален порок е съществен, тъй като не само, че ограничава правото на защита на въззивника, но и отнема възможността на съда да осъществи контрол за законосъобразност върху оспореното наказателно постановление, поради което същият представлява самостоятелно основание за неговата отмяна в посочената част.

За пълнота, макар и да не дължи произнасяне по същество, касателно нарушението по чл. 147, ал.1 ЗДвП, съдът намира за необходимо да отбележи, че в процесния случай е допуснато нарушение и на материалния закон. Съгласно визирия нормативен регламент регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета, с изключение на пътните превозни средства на подразделения на въоръжените сили, мотопедите и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност като условията и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на мотопедите,

самоходните машини, колесните трактори и ремаркетата, теглени от тях, се определят с Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства /обн. в ДВ бр.104/27.12.2011 г., в сила от 01.01.2012 г., издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано с министъра на вътрешните работи/. В разпоредбата на чл. 181, т.1 ЗДвП законодателят е предвидил, че се наказва с административно наказание "глоба" в размер на 50,00 лв. собственик или длъжностно лице, което без уважителни причини не представи в определения срок превозно средство за технически преглед. В АУАН изрично е отбелязано, че собственик на управляваното от жалбоподателя С. МПС е лицето Х. М. К., поради което в разрез със закона е ангажирана отговорността на самия водач. В контекста на изложеното некоректно е и позоваването на общата санкционна разпоредба на чл. 185 ЗДвП, доколкото същата регламентира отговорността за извършени нарушения на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за които не е предвидено друго наказание като същевременно извън полезрението на наказващия орган е останало обстоятелството, че в чл. 147, ал.1 ЗДвП не е ситуирано правно задължение за водачите на МПС да управляват превозни средства, преминали задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност, а единствено се съдържа изискване за регулярното провеждане на такъв, съгласно предвидения в съответния подзаконов нормативен акт ред.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, изводими от непрецизното словесно описание на нарушението по чл. 147, ал.1 ЗДвП, а отделно от това отговорността на жалбоподателя е ангажирана неправилно, касателно вмененото му нарушение по чл. 140, ал.1 ЗДвП.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно и незаконосъобразно.

В заключение, за пълнота на изложението, с оглед обективизираните искания в тази насока от защитата на жалбоподателя, съдът намира, че следва да отбележи, че процесните нарушения не следва да се третираят като маловажни, имайки предвид рестриктивната разпоредба на чл. 189з ЗДвП, която императивно изключва приложението на институтите на чл. 28 ЗАНН и чл. 58 г ЗАНН при неспазване на предписанията на посочения нормативен акт- ЗДвП, като същото се отнася и до твърденията, касателно допуснато флагратно нарушение, предвид факта, че наказателното постановление е издадено преди изтичане на срока по чл. 58г, ал.1 ЗАНН, тъй като този институт както вече беше посочено е неприложим за нарушения по ЗДвП.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе по извършените от страните разноски, имайки предвид изрично отправеното искане в очертаната насока. От представения договор за правна защита и съдействие от процесуалния представител на жалбоподателя е видно, че въззивникът е заплатил сумата от 500,00 лева за процесуално представителство от адвокат Х. Д.- ВТАК. Съобразно изхода на спора жалбоподателят има право на разноски и ги претендира в размер на 500,00 лева за адвокатско възнаграждение. Въззиваемата страна прави възражение за прекомерност. Член 63д, ал. 2 ЗАНН препраща в тази връзка към член 36 от Закон за адвокатурата, въз основа на който е приета Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения.

Член 18, ал. 2 от Наредбата предвижда, че ако административното наказание е под форма на глоба или имуществена санкция, минималният размер се определя по реда на член 7, ал. 2 от същата. Член 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата предвижда, че при интерес до 1 000 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение е 400,00 лева. Възражението за прекомерност на въззиваемата страна е основателно, тъй като претендираният размер от 500,00 лева е над минималния такъв, изчислен по реда на цитираните по-горе норми. Предвид факта, че самият правен спор не се отличават с фактическа и правна сложност и че по делото е имало едно открито съдебно заседание, то съдебният състав намира, че в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 400,00 лева.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и т. 2, във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, Районен съд П.,IV-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № *** от ***г. издадено от И. Т.-началник РУ към ОДМВР В. Т., РУ П., с което жалбоподателят К. Ф. С., с ЛНЧ ***, дата на раждане ***г. е санкциониран, както следва: 1.) на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ са му наложени кумулативно административни наказания "глоба" в размер на 200, 00 лева /двеста лева/ и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца /шест месеца/ за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП; 2.) на основание чл. 185 ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 20,00 лева /двадесет лева/ за нарушение на чл. 147, ал.1 ЗДвП, **като неправилно и незаконосъобразно.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Областната дирекция на МВР – гр. В. Т. да заплати на жалбоподателя К. Ф. С., с ЛНЧ ***, дата на раждане ***г. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лева /четиристотин лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – В. Т., на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Павликени: _____